

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det er ikke min opgave på nogen måde at forsvare regeringens politik; tværtimod vil vi være yderst kritiske, når vi kommer frem til næste punkt på dagsordenen vedrørende tyverforsøget over for pensionisterne. Det vil vi gå meget kraftigt imod.

Men jeg kan ikke lade være med at komme med en bemærkning til fru Mimi Jakobsen, når hun fremstiller det, som om det med, at Danmark har underskud og pengeforbrug osv. er en bagatel, som vi skal se gennem fingre med, for det var reelt det, fru Mimi Jakobsen stod og sagde. Det var det her med, at udgifter, det går fint og godt, og det betyder intet som helst, at vi år efter år får en større og større udlandsgæld. Det er jo det, der sker, det tænker CD tilsyneladende ikke på – og så er det egentlig flintrende ligegyldigt, om hr. Erhard Jakobsen mener, at administrationsudgifterne er 59,5 mia. kr., eller de er de 60 mia. kr. Jeg må forstå fru Mimis Jakobsens indlæg således, at det går fint her i Danmark, for vi kan jo fortsætte med at låne. Men jeg er 100 pct. enig med CD i, at det skal naturligvis ikke gå ud over folkepensionisterne, men det ville jo være rart, hvis man havde den holdning – jeg kan se fru Mimi Jakobsen ryster på hovedet – at vi skal have bragt orden i økonomien. Det er ikke nok hver eneste gang bare at kritisere andre for de forslag, de kommer med. Man må også godt en gang imellem selv komme med nogle forslag.

(Kort bemærkning).

Skrumsager Skau (V):

Fru Mimi Jakobsen spurgte, om det var pensionisterne, der var skyld i vores betalingsbalanceunderskud, og dertil vil jeg gerne sige nej. Det er et flertal i denne sal, som er skyld i vore betalingsbalanceproblemer, vores underskud. Det skyldes selvfølgelig også arbejdsmarkedets parter, arbejdsgiverne og lønmodtagerne, så det er ikke pensionisterne som sådan. Det er alle politikere, det er hele vort samfund, som er skyld i, at vi står i den nuværende vanskelige økonomiske situation.

Der tales om, at det medfører øgede udgifter, og fru Mimi Jakobsen taler om, at vi skal have balance og være økonomisk ansvarlige, men det spørgsmål melder sig alligevel: Hvor skal vi

finde de midler nu? Hvor finder vi den besparelse? Hvor vil fru Mimi Jakobsen spare på vor finanslov 89, således at det, vi stemte om i december, også bliver opfyldt, for da stemte vi om at få balance på statsbudgettet?

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg har jo altid haft et meget venskabeligt forhold til Fremskridtspartiet, og det har jeg stadigvæk, bl.a. fordi partiet gang på gang giver mig en vældig chance for at få lejlighed til at gendrive de helt uholdbare politiske fraser, man strør om sig med.

Må jeg først gentage, hvad jeg sagde før: De offentlige udgifter til administration er ikke 60 mia. kr., men et sted imellem 20 og 25 mia. kr. Det kan ikke ændre noget, at det har stået i Erhvervs-Bladet. Tænk, hvad Ekstrabladet kan have skrevet i den anledning! Det kan altså ikke anfægte os herinde.

Og nu det andet – og det er Fremskridtspartiet jo ikke alene om. Her er åbenbart en Venstre-repræsentant, der også tager ansvaret for den tankegang, at det er os herinde, der skaber valutaunderskud. Hvad er det for noget forbandet vrøvl? Hvad er det for noget forbandet vrøvl, at det er os, der skaber valutaunderskud? Hvornår har Folketinget bevilget penge til at købe noget i udenlandsk valuta? Hvor meget af folkepensionen betaler vi i udenlandsk valuta? Hvor meget af lærerlønningerne og andet betaler vi i udenlandsk valuta?

Jeg har et konkret spørgsmål, som jeg ikke vil bede Fremskridtspartiet om at besvare – det ved jeg de ikke kan. Men jeg vil godt bede regeringen om at besvare det, og det ved jeg også den ikke kan. Det er følgende: Hvor stor en besparelse? Hvor mange milliarder kroner skal der spares på statens og kommunernes budget for at fremkalde 1 mia. kr. i forbedring af valutasisituationen? Det spørgsmål vil jeg meget gerne have besvaret; det vil nemlig afsløre, at det er fuldstændig forkert at blande de to ting sammen. Én ting er statens underskud på sit regnskab, som vi havde tidligere, og som firkløverregeringen gjorde ende på; det er Folketingets opgave, og den opgave har vi løst. Den anden opgave, at bringe overensstemmelse mellem de penge, vi kan få hjem ved at sælge i udlandet, og de penge, borgerne bruger ved at købe i udlandet, har dette Folketing meget lidt indflydelse på.